

fandt, at jeg var forsikret, men ikke anmeldt som kommen til Skade.

Hvem der er skyldig i denne grove Forsømmelse, kender jeg desværre ikke noget til, men den er yderst beklagelig. Jeg spurgte derefter høfligt, om det var muligt at få nogen Penge; men dette blev mig nægtet. Jeg spurgte saa, om der ikke kunde laanes mig Penge til een Dags Kost og Logi samt Rejsen til Vaag. Da Kontoristen selv udtalte til mig, at jeg havde Ret til Dagpenge, og bad ham saa om at trække det omtalte Beløb fra disse, ogsaa dette blev mig nægtet. Dette var at beklage. At tænke sig, at jeg der havde ligget syg i et fremmed Land og fort hjem af fremmede Folk, fik saadan en Modtagelse af mine egne Landsmænd; det var nu mere end jeg havde ventet. Nu kan i andre Fiskere se, hvordan jeg, der ogsaa er Fisker, blev behandlet af Føroya Vanlukku trygging. Jeg vilde være meget glad for, hvis en eller anden kunde oplyse mig om, hvorvidt dette er forsvarlig Behandlingsmaade fra Føroya Vanlukku trygging's Side.

Da jeg nu har ligget syg og gaaet arbejdsdygtig i 21 Uger og intet haft at leve af og endnu ikke faaet en Rod Ore i Dagpenge, vil jeg herved spørge Føroya Vanlukku trygging, hvad den har tænkt, at jeg skal leve af, eller om jeg først skal dø, for at få de Dagpenge, der med Rette tilhører mig udbetalte.

Til Slut vil jeg takke den gode Ven i Thorshavn, som laante mig Penge til Rejsen hjem, samt Hovmesteren og det øvrige Mandskab ombord i s/s »Smiril« for deres Behjælpssomhed paa Rejsen fra Thorshavn til Vaag.

Vaag, den 30. Decbr. 1937.

Johan Fr. Ludvig.

VIKAN

Sunnukvöldið kom ein enskur trolari inn á Havnina við einum deyðum manni — hann hevði hongt seg.

Nýttársdag varð útvarpað í donsku radio ein konsert hjá hinum kristiliga fóroyska ungmannafelagnum í Keypmannahavn.

Kunngering.

Tað verður her gjørt kunnigt, at býráðið í 1938 hevur fund 2. og 4. miðvikudag í hvørjum mánað kl. 20.

Tórshavnar býráð 4.
januar 1938.

Pálegg.

Tygum fáa ein stóran pakka av ymskum páleggi fyri 50 oyr.
Gott skal tað vera.

Frisk salatir og nógv annað lekkurt.

„Smæran“.

Den dansk-norsk-færøsk kancellisnirklede „Dimmalætting“ undser sig ikke med at give den færøske Lærer et Hestespark for hans Dansk.

„Da Mold stjæler Mold“!

Det er en gammel kendt Sag, at baade »Dimmalætting« og »Tingakrossur« ved hver given Lejlighed er ude efter de færøske Lærere.

Motiverne? Antagelig vidt forskellige:

»Dimmalætting« mener at have en begrundet Anelse om, at Flertallet af de færøske Lærere ikke er Tilhængere af Samfundet. De skal derfor chikaneres.

Motiverne for »Dimmalætting's« Angreb paa den færøske Lærer skulde man tro maatte animes »Tingakrossur« til i hvert Fald at indtage en neutral og retfærdig Stilling overfor Lærerne. Men dette har som antydet ikke været Tilfælde. »Tingakrossur« har auhenbart ment at tjene andre paa at harcelere over den færøske Lærer, særlig hans Lønforhold. Der er dem, der mener, at et personligt Udstaaende med enkelte Lærere ogsaa har sin Del i »Tingakrossur's« fjendtlige Holdning overfor Lærerne.

»Dimmalætting og »Tingakros-

sur« maa gerne for mig tillade sig baade det ene og det andet over for os Lærere. De tjener ingen god Sag ved det — tværtimod.

Men naar nu »Dimmalætting« er ude efter Kundskaben i Dansk hos den paa Færøerne uddannede Lærer, kan jeg ikke dy mig for at udbryde: »Nógv er fyrri at hoyra lús hosta...« eller »Tá ið mold stjælar mold«. Det er jo en almindelig kendt Sag, ja et almindeligt Samtaleemne, at der paa Færøerne ikke findes noget Blad, der venter op med et saa skrækkeligt Dansk som netop »Dimmalætting«. En norsk-dansk-færøsk snirklet Kancellistil, der afskrækker 90 pCt. af Lærerne fra at læse f. Eks. Bladets Spidsartikler — hvad der selvfølgelig ikke er til nogen Skade eller Tab for Lærerne — er dette Blads Fortjeneste paa det danske Sprogs Omraade.

Et Kursus i Dansk vil aabenbart være højst paakrævet for »Dimmalætting's« noget tidligt »forordede« Redaktør.

En færøsk Seminarist.

PALESTINA OG UROLIGHETENE I LEVANTEN.

Av O. J. Olsen.

For á forstå situasjonen i Levanten i dag má man nesten gjøre et lite streiftog tilbake i tiden, tilbake en liten menneskealder.

For 30 til 40 ár siden var det Tyskland, som »truet« verdensfreden, og derfor var det nødvendig á hemme Tysklands utvikling saa meget som vel mulig. Efter krigen 1870 hadde Tyskland ca. 40 millioner innbyggere, og det varte ikke længe for tallet var opppe på over 60 millioner, og hvert ár fødtes 3 millioner nye statsborgere, så landet blev for lite til den store skare. Tyskland måtte få nytt landområde. Det forsøkte det ogsá pá, men nesten hvor det kom var England eller en av Englands allierede makter foran. I Europa var så godt som alle mot Tyskland. I øst var Russland, i nord Danmark, i vest Holland, Belgien og Frankrig, alle var disse pá Englands side, i syd stod nok Østerrig med Tyskland, men det hadde stridigheter med sin egen allierede, Italien, og Italien sviktet jo ogsá Trippelalliansen og stillet sig pá Ententens side, da uveret brøt los i 1914.

Men Tysklands industri vokste kolossalt, og det viste sig á være en lett sak for tyskeren á kon-

kurere med England eller en hvilken som helst annen stat for den saks skyld. Hvor man kom i verden fant man varer av alle mulige slags med stempelmerket »Made in Germany«. Det som Tyskland trengte mere enn noget annet var á fá steder hvor det kunde fá sine råmaterialer, og samtidig foreke markeder for sin kolossale industri.

I slutten av forrige århundrede foretar Tysklands Kaiser, Wilhelm II, i all stillhet en reise til det Hellige land. Det så jo meget pent ut á være blandt pilegrimene. Men verden forbausedes over hvor lenge han blev i Konstantinopel. Etter sin hjemkomst viste det sig at, han ikke hadde ligget på latesiten mens han var der. Tvertimot. Han hadde forsikret den tyrkiske sultan, Abdul Hamid, om Tysklands vennskap og støtte i konflikten med Grekenland og andre nasjoner om overherredømmet på Kreta. Men for den tjeneste ydet Sultanen til gjengjell Tyskland rett til á legge en jernbane helt fra Skutari, gjennom Lilleasia, Syria og Mesopotamia ned til den persiske bukt. Paa den måte vilde Tyskland fá direkte jernbaneforbindelse like fra Bremen og Hamburg over

Berlin, Prag, Wien, Budapest, Adrianopel, Konstantinopel, derfra over Bosphorus til Skutari og derfra via Konia til Aleppo i Syria, der skulde jernbanen dele sig, hovedlinjen skulde ligge over Bagdad langs Tigris ned Basra og Koveit, som er en havneby ved den persiske bukt, den annen arm skulde gå sydover fra Aleppo gjennom Damaskus og Jerusalem ned til Gaza, en ørkenby litt østenfor Suezkanalen. Men ikke nok med at Tyskland fikk konsesjon på á anlegge jernbane, det fikk ogsá fri avbenyttelse av 10 km. landområde på hver side av banen, og da distansen fra Skutari til Koveit er ca. 2500 km. vil det si det samme som at Tyskland der fikk overformynderskap over et landområde på ca. 50.000 kv. km. et lite kongerike for sig (betydelig større enn hele Danmark), hvor der var store skoger, mineraler i masser og uuttømmelige oljekiller. Men ikke nok med det. Tyskland kunde bringe sine varer til de store markeder i Østen, særlig India og Kina, mere enn dobbelt så hurtig som Engelskmannen. Det så farlig ut. Den samme jernbane som bragte varer kunde ogsá sende amasjon og soldater. England var truet i Østen. Hvað så?

I de dager satt pá Englands trone en av datidens klokeste hoder, Edvard VII. Tysklands plan måtte forpures. Tyskland bygget sin jernbane, de var kommet langt pá vei i Lilleasia, da plutselig ved et lite statskupp, et fif, England bemektiet sig havnebyen Koveit ved den persiske bukt, den eneste by, hvor der kunde anlegges en havn, og forbyr Tyskland avbenyttelse av byen som endestasjon med mindre England får de samme rettigheter over jernbanen som Tyskland har. Tysklands drøm blev knust pá en dag ved Londons note til Berlin, og da var der ingen vei utenom en krig med England, men Tyskland var ikke beredt ennú. »Gott straffe England«, og det skulde ske med tyske våben.

Vi fulgte med disse begivenheter den gang og søkte både i skrift og tale á advare verden. Men nasjonene holdt sine fredskonferenser i det nesten uendelige. Der lagdes planer om fred og når vi pá Guds ords grunnvoll så at der vilde komme en grusom krig, så blev vi hánel i somme land og forfulgt i andre. Men krigen kom, og noget av det første England gjorde var á sende en stor avdeling soldater under general Townsend op langs Tigris. Da Basra falt i Englands hender, sa tyskeren: »Vi má ha Basra tilbake hvað det enn koster«. Townsend blev omringet av en allieret tyrkisk og tysk hær ved Kut el Amara og tatt til fange. Da så det en tid stygt ut for England. Dog, Tyskland magtet ikke nesten alene á slåss med så godt som hele verden, og da Sambandsstatene i Amerika kom med var allt háp ute for Tyskland. De fleste kjennet avslutningen pá krigen og

fredsforhandlingene i Versailles, så det skal jeg ikke komme inn pá her.

(Forts.)

Búnaðarfólk

eiga at gerast limir av
Føroya Búnaðarfelag.

Tíðindi.

Frelsens Hær.

Sondag Kl. 11: Helligheidsmøde. Kl. 2: Sondagsskole. Kl. 5: Vaglet. Kl. 6: Børnemøde. Kl. 8,15 Frelsesmøde.

Næste Uge: Vækkelsesmøder hver Aften Kl. 8,15. Velkommen til vore Møder.

Til Børns og Gamles Jul.

Frelsens Hær sendir okkum soljóðandi:

Julebøsserne indbragte i Aar **Kr. 134,36** mod Kr. 102,04 sidste Aar.

Paa Børnenes og de Gamles Vegne vil vi gerne rette en varm Tak til alle, der har været med at yde, ligeledes til Forretninger og andre, som venligst har givet Plads for Bøsserne.

Royðugrótt.

Nólsøyingar eru farnir at bróta royðugrótt á Hósmøl. Teir skulu senda o. u. 50 tons niður við »Tjaldur« og nakað av hesum royðugróti er flutt til Havnar.

Teir, ið arbeiddu, finga at byrja við 80 oyr. um tíman; men longu eru teir seittir niður í 60 oyr. um tíman.

Vend Stremmen.

Soleiðis nevnist eitt myndahefti, sum út er givið av Oxford-rorsluni. Heftið, ið er prentað á enskum, fronskum, týskum, spanskum, hálendskum og donskum máli og er sera vakurt arbeitt, er eitt yvirflit yvir arbeidið hjá áðurnevndu rorslu fyri friði og góðum samarbeiði tjóðanna millum. Tað er at fáa í bókasølundum.

Annars geva danskir akademikarar út eitt mánaðar-tíðarrit, »Nytt Liv« við greinum, ið hava evni út frá Oxford-rorsluni.

Kontraktin.

Í hesum døgum verður aftur tingað um kontraktina millum fiskimenn og reidarar. Forlíksmaðurin er nú komin uppi. Um nakað árlit vita vit ikki enn.

Málarnir

Í Havnini hava í teim seinastu døgum haft fundir tilstovnar av fakfelag. Teir væntaðu í gjár, at tað fekt í lag.

ALT MÁLARAARBEIÐI VAKURT OG SERA HALDGOTT

TILBOD GJAVST

ANDR. MOURITZEN

Takið góðs við Tjaldrunum.